

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

**nr. 212.875 van 29 april 2011
in de zaak A. 199.950/XIV-33.045**

In zake : Leopold DE VRINDT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jürgen Millen
 kantoor houdend te 3730 Hoeselt
 Tongersesteenweg 4, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld per faxbericht van 27 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gevangenisdirecteur van Leuven-Centraal van 24 april 2011 waarbij aan Leopold De Vrindt de tuchtsanctie wordt opgelegd van “15 dagen afzondering op vleugel A 1 + bezoek achter glas”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoeker en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis van Leuven-Centraal.

3.2. Op 22 april 2011 stelt penitentiair beambte Daniël Willems lastens de verzoeker een rapport aan de directeur op, waarin het volgende wordt gesteld:

“Tijdens de dienst van 14.00 uur tot 22.00 uur hebben wij ondergetekende EPba en ddPbaP omstreeks 14.15 uur bij bovengenoemde een celcontrole gedaan met een fouillering op het lichaam, tijdens de fouillering gedroeg bovengenaamde zich zeer

verdacht, Willems Daniel zag hem met een hand in zijn broek gaan, hij haalde een bolletje met een bruine substantie omhuld in doorschijnende plastic uit zijn broek.

Waarna hij zich op een gewelddadige manier met zijn schouder tegen mijn schouder duwde om zich een weg te banen naar het wc, om de substantie door te spoelen. Willems Daniël heeft dan hierop aan zijn arm getrokken om hem van het wc weg te trekken en Boeckx Willy is hierop komen helpen om hem tegen te houden, maar bovengenoemde is er toch nog in geslaagd om de substantie door te spoelen.

Brants Herman is door het horen van het tumult de cel binnen gekomen op het moment dat De Vrindt Leopold het wc doorspoelde.

Hierna verklaarde bovengenoemde dat hij niks in het toilet heeft gegooid en dat hij het toilet niet heeft doorspoeld.”.

Nog op 22 april 2011 wordt de verzoeker de voorlopige maatregel “verplicht verblijf op cel” opgelegd.

3.3. Op 23 april 2011 legt de gevangenisdirecteur de verzoeker, na hem in aanwezigheid van zijn raadsman te hebben gehoord, de volgende tuchtsanctie op:

“Opheffing van voorlopige maatregel bij sluiting op 24-04-2011 en omzetting naar 15 dagen afzondering op vleugel A1 + bezoek achter glas”.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“De beslissing tot het uitvoeren van een foullering op het lichaam was gebaseerd op geïndividualiseerde aanwijzingen (voorafgaandelijk verdachte gedragingen). Voorafgaandelijk aan deze veiligheidscontroles werd er expliciet toestemming gegeven vanuit de hiërarchische lijn (PA-directie) om over te gaan tot een onderzoek van de verblijfsruimte en foullering op het lichaam.

- Ten gronde voorziet de wetgever dat met het oog op de handhaving van orde en veiligheid de verblijfsruimte geregeld doorzocht wordt op de conformiteit ervan met de in de gevangenis geldende regels.

- Dhr. De Vrindt belemmerde het penitentiaire personeel bij de uitvoering van deze legitieme veiligheidscontrole.

- De directie heeft in het belang van de orde en veiligheid het recht om dergelijke controles op geregelde tijdstippen uit te voeren zonder enige belemmeringen vanwege gedetineerden. De gedetineerde heeft tot plicht er zorg voor te dragen dat hij door zijn gedrag ten opzichte van het personeel, medegedetineerden en andere personen de orde en de veiligheid niet in gevaar brengt of verstoort.

- Een dergelijke houding en ingesteldheid zijn ontoelaatbaarheid binnen een opendeur regime dat gebaseerd is op wederzijds respect en het respect voor het gezag van het personeel essentiële uitgangspunten is.

- Dergelijke gedragingen brengen de veiligheid en de orde in het gedrang (nl. een toestand waarin de gedragsregels worden nageleefd die noodzakelijk zijn voor het tot stand brengen of het handhaven van een menswaardig samenlevingsklimaat in de gevangenis).

- Dergelijk fysiek weerspanning gedrag (met het oog op het verdwijnen van mogelijk belastend bewijsmateriaal) ten aanzien van een personeelslid vormen een ernstige inbreuk op de reglementering en vragen een sanctie, nl. tijdelijke verwijdering uit het open deurregime.

- Tot slot wordt de vraag gesteld naar de finaliteit van deze instrumentele agressie. Door het verwijderen van mogelijk belastend materiaal wordt het vermoeden dat aan de grondslag lag van deze veiligheidscontrole enkel maar bevestigd. Het bezit van eventuele verboden substanties/voorwerpen betreft een overtreding van het intern reglement en wordt binnen de setting van een opendeur regime als een zware inbreuk beschouwd. De eventuele aanwezigheid van verboden substanties/voorwerpen vormen potentieel een groot gevaar voor de interne orde en veiligheid binnen de inrichting en kan de fysieke integriteit van gedetineerden en personeel in gevaar brengen (...).”

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de bestreden beslissing een tuchtsanctie inhoudt die met miskenning van de basiswet, alsmede het recht van verdediging werd opgelegd en die tot gevolg kan hebben, of heeft, dat de penitenciaire verloven die hij kan opnemen geschorst kunnen worden door de dienst detentiebeheer. Bovendien is het volgens de verzoeker, op basis van de beslissing van de directeur, niet duidelijk hoelang het glasbezoek in concreto werd opgelegd.

Beoordeling

6.1. De grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel maakt, naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uit om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten. Verzoekers verwijzing naar de door hem aangevoerde ernstig middelen, te weten de schending van artikel 108, § 2 van de basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden en de schending van de rechten van de verdediging, meer bepaald het recht op een eerlijk proces, als algemeen rechtsbeginsel, is derhalve niet van aard om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofde aan te tonen.

6.2. De verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

6.3. De tuchtstraf van “15 dagen afzondering op vleugel A 1 + bezoek achter glas” vormt op zich geen nadeel dat ernstig genoeg is om een schorsing te rechtvaardigen.

Deze tuchtstraf beperkt inderdaad de bewegingsvrijheid en de contactmogelijkheden van de verzoeker in de gevangenis, maar het daarmee verbonden nadeel vertoont op zich niet de vereiste ernst om een schorsing van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verzoeker toont niet aan waarom dat in zijn geval anders zou zijn en met name niet waarom de tenuitvoerlegging van de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet.

6.4. Het betoog van de verzoeker dat tot gevolg kan hebben, of heeft, dat de penitentiaire verlopen die hij kan opnemen geschorst kunnen worden door de dienst detentiebeheer, is niet concreet uitgewerkt en hypothetisch. Bovendien is een dergelijk nadeel niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn.

6.5. Met zijn betoog dat “op basis van de beslissing van de directeur, niet duidelijk (is) hoelang het glasbezoek in concreto werd opgelegd”, geeft de verzoeker niet aan welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dit voor hem concreet teweegbrengt. Dit klemmt nog meer, nu de verzoeker de verwerende partij in de gevangenis via de geijkte kanalen om meer duidelijkheid omtrent de inhoud van de opgelegde tuchtsanctie kan vragen, duidelijkheid die de verwerende partij ter terechtzitting op verzoek van de Raad van State overigens ook heeft verstrekt, zodat de verzoeker derhalve op eigen initiatief de beweerdde onduidelijkheid ongedaan kon en kan maken.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 april 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Christophe Verhaert,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Christophe Verhaert.

Stephan De Taeye.